

Adnan Hadžikadić:

Iskreno, ja sam bio prilično zapanjen i impresioniran, i istog trena sam rekao da je to odlično za njega i da treba to da učini, te da ćemo ga podržati na svaki način. Mislim da sam vjerovatno bio jedini sa takvom inicijalnom reakcijom. Prirodno, moja sestra Lejla je bila malo zabrinuta za njega, njegovo zdravlje i živce. Moja mama naravno zna da bi time bila bez supruga na duži vremenski period. Ona takođe zna o nekim opasnim aspektima kandidovanja za predsjednika u Bosni pa je bila zabrinuta zbog toga i zbog negativnog publiciteta u medijima i izmišljenim pričama. Međutim, ja sam iskreno od samog početka rekao da treba to da učini i da sam ponosan na njega. Znao sam zašto je želio to da uradi s obzirom na to kakva je on osoba, pa sam shvatio da bi podrška od samog početka bila jako potrebna.

Clark Curtis:

Pretpostavljam da je na toj večeri on objasnio zašto sve to radi i koja je njegova vizija.

Adnan Hadžikadić:

Apsolutno. Ispričao nam je da je razgovarao sa svojim dobrim prijateljem Emirom Zlatarem i nekim drugim ljudima koje smo upoznali tokom niza godina, a s kojima je stupio u kontakt i održavao dobru komunikaciju pa smo svi posjećivali jedni druge. On je očito bliži s njima nego što smo mi, ali mi smo to znali ali ne u detalje, i razgovarali su da, ako je ikad došlo vrijeme da on donese promjene odnosno potakne promjene, onda je to bilo upravo sada. Rekao nam je o svojoj želji, i odmah nam je rekao da se neće pridružiti nekoj stranci nego da će osnovati svoj pokret. Mislim da je bilo čudno od samog početka što nikad nije mislio da bi on lično mogao pobijediti, ali da bi to moglo garantovati platformu s koje bi se moglo obratiti većem broju ljudi, kako bi im se reklo da mora da se promijenimo, da se poboljšamo ili ćemo jednostavno nastaviti da propadamo i krećemo stazom koja ne vodi nikakvom prosperitetu. Dakle, to je ono što nam je on rekao na samom početku – da će to garantovati da ljudi moraju da saslušaju, i da će mu to dati pristup ljudima. Rekao je da je to finansijski udar i da je veliki rizik za njegovu karijeru, ali mislim da mu je sama ta sposobnost da se ta poruka iznese značila mnogo. Po meni je to bio njegov cilj od samog početka.

Clark Curtis:

Ja razgovaram s njim, i razgovarao sam s njim ubrzo nakon što je najavio da će da se kandiduje, pa smo razgovarali o tome zašto to radi i sličnim temama. Sad kad je on tamo, imao sam priliku da razgovaram s njim, i stvari su se promijenile. Ja imam taj osjećaj, pa se pitam imaš li i ti taj osjećaj. Na početku on nije tamo otišao da neophodno pobijedi, nego da pokuša da kaže ljudima da su promjene moguće. A sad imam osjećaj da on mora reći ljudima da je jako ozbiljan u vezi ovoga, i da misli da može pobijediti. Postoji ta mogućnost.

Adnan Hadžikadić:

Apsolutno. Sjećam se pristupa koji je imao na svoja prva dva intervjua. Atmosfera koju je tada širio bila je to da je on tu da iznese ideju o promjeni, odnosno ideju da put kojim kročimo nije pravi put. Dva-tri mjeseca kasnije dao je intervju jednom od lokalnih novinara, i vidio se preokret u načinu na koji je odgovarao na pitanja, govoru tijela i držanju. Definitivno je imao više samopouzdanja i drugačiji pristup. Pretpostavljam da je vidio taj pokret tamo, pokret mladih, ljudi koji su željeli promjene, koji su se budili, koji su željeli da ga saslušaju, koji su ga ohrabivali da nastavi sa tim što radi, na taj način djelujući kao njegov pokretač. Ovo će zvučati smiješno i možda je kliše, ali počeo je i da zvuči više kao predsjednički kandidat. Počeo je da zvuči kao neko ko nije samo došao da govori o promjenama, nego kao da osjeća da može pobijediti i biti taj koji će ubrizgati te promjene u naše umove i naše procese.

Clark Curtis:

Razgovarao sam i sa ostalim članovima porodice i znam da je bilo i nekih rezervacija. Tvoja reakcija se čini drugačijom. Spomenuo si da je to zato što poznaješ svog oca i znaš stvari koje je uradio i u koje vjeruje. Koje su to stvari o njemu lično na koje se možeš osvrnuti i zbog kojih te zapravo ne iznenađuje to što se ovo dogodilo?

Adnan Hadžikadić:

Mislim da je pod broj jedan ono što je bilo zanimljivo meni kao njegovom sinu: ne mislim da je do sada moj otac ikada zaista pronašao ono što želi da radi u životu. Mislim da je pronašao ono u čemu je dobar. Kada je započinjao, kao mladić, a vjerovatno ti je to i rekao, njegova istinska strast bila je arhitektura. Za porodicu iz srednje klase iz koje je poticao, to je bilo jako skupo, i nije predstavljalo opciju, pa je odlučio da studira kompjuterske nauke i nešto što će mu dati mogućnost da ima dobru karijeru, da ima stabilnu porodicu, i da podigne svoju porodicu kao što

su i njegovi otac i majka iz srednje klase. Kad je odlučio da ide na Harvard, i kad je odlučio da radi kao konsultant u Deloitte & Touche na početku svoje karijere, ja sam uvijek kao njegov sin shvatao da on zapravo ne zna šta želi da radi. Mislim da mu je to donekle smetalo, ne na način da zbog toga bude uznemiren, ali je ipak uvijek tražio dalje. Znao je da može sve što odluči da uradi, jednostavno je takva osoba, sa besprijekornom radnom etikom. On je jedan od onih ljudi koji, ako nešto odluči da uradi ili se složi da to uradi, onda će 100% to i uraditi da kraja, najbolje što može. Kad je ovo iskočilo kao opcija, možda je imalo malo više smisla meni nego ostalima. On je uvijek tražio i nije nikad ništa želio raditi isključivo zbog finansijske dobiti ili kako bi ostali rekli da je on vođa nečega ili da je kreirao nešto, neog je uvijek želio raditi nešto što će ostaviti neku vrstu ostavštine, i ostaviti sve što dotakne u boljem stanju nego što je bilo prije njega. Kad je ovo iskrslilo, ja lično sam pomislio da je to vjerovatno najbolja prilika da on ispuni tu prazninu u sebi, da uvede promjene i na kraju kaže da je bukvalno dao sve od sebe za ciljeve koji nisu materijalni i možda nisu opipljivi.

Clark Curtis:

Kao njegovom sinu, šta znači tebi lično kad ga vidiš da radi ovo?

Adnan Hadžikadić:

Ja iskreno smatram da je to prosto zapanjujuće. Znaš, dok odrastaš, tvoj otac je uvijek heroj, on je najveća i najsnažnija osoba koju poznaješ u životu. Vidjeti ga sa takvom prilikom me jednostavno zapanjuje: koliko rizikuje na ličnom nivou i po pitanju karijere, koliko toga stavlja na stranu kako bi zajednica bila bolja, kako bi domovina bila bolja, to me jednostavno ostavlja bez riječi na neki način. Osjećam se ponizno, oduvijek sam znao da je on takav čovjek, ali vidjeti ga u akciji u godinama kad to razumijem je zaista iskustvo koje otvara oči. Bilo mi je odlično vidjeti sve to, zaista.

Clark Curtis:

Gledajući u budućnost, a da ne trčimo pred rudu, treba li da on pobijedi? Ako se to dogodi, očito će doći do mnogo promjena. Kao što smo razgovarali, čak i ako ne pobijedi, mogao bi osnovati neku vrstu pokreta u kojem bi i dalje želio biti uključen. Šta ti misliš o budućnosti?

Adnan Hadžikadić:

Kao što si rekao, da ne trčimo pred rudu, ali bilo bi fantastično ako bi on pobijedio. Iskreno, nemam pojma kako bih se osjećao. Pokušao sam da razmislim o tome kako se približavamo izborima, jer sad je preostalo manje od dva mjeseca. Ne znam kako bih se osjećao. Nekad razgovaram o tome sa suprugom. Očito bih bio uzbuđen i ponosan na njega i sretan zbog njega. Bila bi to velika promjena i mislim da bi se i mama vjerovatno vratila u Bosnu da živi s njim. Time bi se mnoge stvari i ovdje promijenile. Promijenila bi se dinamika. Mi smo jako vezana porodica, ja i moja sestra smo bliski i svi često večeramo zajedno, okupljamo se i idemo na bazen sa sestrićem. Razmišljam o tim malim stvarima koje bi nestale. Otac i ja pokušamo da izađemo zajedno barem jednom mjesečno, ispušimo cigaru i razgovaramo kao otac i sin. Znači, razmišljam o svim tim trenucima koji bi nestali, ali oni bi nestali iz pravih razloga, pa sam sretan. Ako ne pobijedi, a razgovarali smo malo o tome, onda bi ostao da osnuje pokret, osnuje stranku. I to je zapanjujuće jer i na taj način bi uradio ono što želi da uradi i što je postavio kao svoj cilj odnosno korak do cilja. Bila bi to putanja učenja, navikavanje na to da je vaš otac šest sati vremenske razlike udaljen od vas i da ne možete samo svratiti do njega da porazgovarate i dogledate utakmicu. Ali, mislim da bi to bilo nadjačano ponosom zbog onoga što on radi i velikom slikom situacije, i da bismo se jednostavno prilagodili.